

РЕШЕНИЕ

№ 7207

гр. София, 22.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10540** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.19, ал.2 вр.с ал.1, т.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във вр.с чл.142, ал.4 във вр.с ал.1, т.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и § 85 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение на ЗМВР (обн. - ДВ, бр.14 от 2015 г.), във вр.с чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Д. А. Т., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Т., срещу Заповед № ЧР-05-343/01.10.2024 г. на Министъра на правосъдието, с която жалбоподателят е преназначен на длъжност "Началник на сектор III-та категория" в Затворническо общежитие "В." III-та категория към Затвора-гр.П. II-ра категория, със специфично наименование на длъжността "главен инспектор", считано от датата на връчване на заповедта.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати нарушения на материалния закон, административно-процесуалните правила и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят релевира възражение за липса на мотиви, като сочи, че в заповедта отсъстват фактически основания за издаването ѝ, а изложената обстоятелствена част представлява единствено преразказ на предходни факти, без анализ и обосновка на формираната воля на издателя. Твърди, че това е в противоречие с изискването на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Навежда доводи за неправилно приложение на чл.232 ЗМВР, като поддържа, че в акта формално е посочено, че заеманата преди това длъжност е заета, без да са изложени конкретни данни относно това обстоятелство – от кое лице, въз основа на какъв акт и от кой момент. Счита, че липсата на такава конкретизация препятства възможността за съдебен контрол и накърнява правото на

защита. Излага съображения, че административният орган не е извършил преценка за наличие на други вакантни и подходящи длъжности, съобразно изискванията на закона и практиката на ВАС, което също обуславя незаконосъобразност на оспорения акт. Искането до Съда е за отмяна на заповедта и присъждане на разноски. В с.з. жалбоподателят чрез адв. Т. моли Съда да отмени обжалваната заповед по изложените в жалбата съображения. Претендира сторените по делото разноски по представен списък. В писмени бележки, депозиращи на 06.02.2026 г. излага подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – Министърът на правосъдието, чрез юк.В. моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЧР-05-137/03.05.2023 г. на Министъра на правосъдието е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя на основание чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР.

Заповедта е обжалвана по съдебен ред и с Решение № 7440 от 29.11.2023 г. на Административен съд София-град по адм.дело № 5233/2023 г. (л.12, л.126) е отменена като незаконосъобразна. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 6865 от 05.06.2024 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 1544/2024 г. (л.10, л.136).

Преди прекратяване на служебното правоотношение жалбоподателят е заемал длъжността "Началник на затвор I-ва категория" в Затвора-гр.С.. Съгласно Класификатора на длъжностите за държавните служители в ГД "Изпълнение на наказанията" към МП и нейните териториални структури, длъжността е определена като "Ръководна".

На 18.06.2024 г. Д. А. Т. е подал заявление вх.№ 94-Д-6/22 (л.31) в деловодството на Министерството на правосъдието, с което е поискал да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, както и да му бъдат изплатени дължимите обезщетения по посочена в заявлението банкова сметка.

На 19.06.2024 г. жалбоподателят е подал заявление вх.№ 94-Д-6 в деловодството на Министерството на правосъдието, към което е приложил болничен лист № Е20232792402 за временна неработоспособност, възпрепятстваща заемането на длъжността, на която е възстановен. Към заявлението са приложени и два амбулаторни листа. Впоследствие са подадени нови заявления, към които са представени общо още пет болнични листа със срок до 03.10.2024 г. От докладна записка рег.№ 11098/20.09.2024 г. (л.39) и докладна записка рег.№ 11099/20.09.2024 г. (л.40) се установява, че жалбоподателят е бил поканен по телефон да се яви в сградата на ГДИН на 20.09.2024 г. или на 24.09.2024 г. във връзка с подаденото от него заявление за възстановяване на длъжност. В хода на разговора същият е посочил, че вероятно няма да може да се яви на посочените дати, тъй като до 03.10.2024 г. е в отпуск поради временна неработоспособност. На същата дата – 20.09.2024 г., жалбоподателят е уведомил по телефона, че ще се яви в сградата на ГДИН на 04.10.2024 г. в 10:00 ч, придружен от адвокат.

С писмо рег.№ 10979/18.09.2024 г. (л.37) на ГДИН жалбоподателят е уведомен, че заеманата от него преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност "Началник на затвор I категория" в Затвора-гр.С. е заета, поради което на основание чл.232, изр.второ, предл.първо и чл.6, ал.1, т.5 от раздел втори на Правилата за преназначаване на държавни служители в ГДИН, ГДО и БЗЗЛ към Министъра на правосъдието му е предложено преназначаване на длъжност от същия вид – "Ръководна", а именно "Началник на сектор III категория" в ЗО "В." III категория към Затвора-гр.П., II категория. Писмото е получено от жалбоподателя на 25.09.2024 г., видно от собственоръчно направеното отбелязване върху него. В същото отбелязване Т. е посочил, че ще

отговори на предложението на 10.10.2024 г., тъй като до 03.10.2024 г. е в отпуск по болест, а след това до 09.10.2024 г. ще бъде извън страната. С протокол рег.№ 11173/25.09.2024 г. (л.38) жалбоподателят собственоръчно е декларирал, че ще отговори на отправеното предложение в 16-дневен срок по изложените причини.

С предложение рег.№ 11344/30.09.2024 г. (л.26) Главният директор на ГДИН е предложил на Министъра на правосъдието Д. Т. да бъде преназначен на длъжността "Началник на сектор III категория" в ЗО "В." III категория към Затвора-гр.П., II категория.

При тези данни е издадена обжалваната Заповед № ЧР-05-343/01.10.2024 г. (л.7), с която на основание чл.232, изр.2, предл.1 ЗМВР във връзка с чл.10, ал.2, т.5 и чл.19, ал.2 ЗИНЗС във вр.с чл.164, ал.2 и ал.6 ЗМВР във вр.с чл.6, ал.5 и чл.9, ал.1 от Правилата за преназначаване на държавните служители в ГДИН, ГДО и БЗЗЛ, Министърът на правосъдието е преназначил жалбоподателя Д. Т. на длъжност "Началник на сектор III-та категория" в Затворническо общежитие "В." III-та категория към Затвора-гр.П. II-ра категория, със специфично наименование на длъжността "главен инспектор", считано от датата на връчване на заповедта.

В докладна записка рег.№ 11511/04.10.2024 г. (л.49) е отразено съдържанието на проведен телефонен разговор между Началника на сектор "Организация и управление на човешките ресурси" при ГДИН и жалбоподателя във връзка с невявяването му на 04.10.2024 г., като последният е посочил, че вече е уведомил ГДИН, че ще се яви на 10.10.2024 г.

От докладна записка рег.№ 11782/11.10.2024 г. (л.48) се установява, че при последващ телефонен разговор относно невявяването му на 10.10.2024 г. жалбоподателят е заявил, че не се е явил, тъй като на 09.10.2024 г. е депозирал заявление (л.143) и възнамерява да изчака произнасяне по отправените в него искания. С посоченото заявление той е изразил желание да бъде назначен на длъжността "Началник на затвор I категория" в Затвора-гр.Б., I категория.

На 16.10.2024 г. е съставен приемо-предавателен протокол рег.№ 11950 (л.46), с който на адв.М., в качеството му на пълномощник на Д. А. Т., е връчена Заповед № ЧР-05-343/01.10.2024 г. на министъра на правосъдието, с която Т. е преназначен на длъжността "Началник на сектор III категория" в затворническо общежитие "В." III категория към Затвора-гр.П., II категория.

Жалбоподателят е подал и заявления, с които е поискал информация относно наличните вакантни длъжности в ГДИН, включително заявление рег.№ 94-Д-6/22/16.10.2024 г. (л.111), с което е уведомил Главния директор на ГДИН, че във връзка с назначаването му на длъжността "Началник на сектор III категория" в ЗО "В." III категория към Затвора-гр.П., II категория, със Заповед № ЧР-05-343/01.10.2024 г. и указания в нея срок за явяване за заемане на длъжността на 17.10.2024 г., ще се възползва от предвидения в чл.232 ЗМВР срок.

Съгласно протокол рег.№ 4027/18.10.2024 г. (л.51) жалбоподателят не се е явил до края на работния ден на 17.10.2024 г. в Затвора-гр.П. за изпълнение на Заповед № ЧР-05-343/01.10.2024 г. С протокол рег.№ 12073/18.10.2024 г. (л.50) е удостоверено, че той не се е явил и в сградата на ГДИН във връзка със същата заповед.

С предложение рег.№ 12081/18.10.2024 г. Главният директор на ГДИН е предложил на Министъра на правосъдието, на основание чл.11, ал.1, б."б" от Правилата за реда за прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители в ГДИН и ГДО към Министъра на правосъдието, утвърдени със Заповед № ЛС-04-377/27.07.2021 г., да бъде прекратено служебното правоотношение на Д. А. Т. поради невявяването му да заеме длъжността, на която е възстановен.

Със Заповед № ЧР-05-358/18.10.2024 г. (л.16) Министърът на правосъдието е прекратил служебното правоотношение на Д. А. Т. на основание невявяване на служителя да заеме длъжността, на която е възстановен, в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Препис от акта е връчен на

адресата на 18.10.2024 г. На същата дата жалбоподателят е отправил до Министъра на правосъдието молба вх.№ Г-655/18.10.2024 г. (л.173), с която е поставил въпроси относно служебния си статус, както и въпроси, свързани с назначенията на Х. И. и Ж. И. в Затвора-гр.Б.. По делото бяха приети следните писмени доказателства: справки от ГДИН относно ръководните длъжности в ГДИН, затворите и ОИСН; кадрова справка на Д. Т.; Решение за предоставяне на частичен достъп до обществена информация № 3414/17.10.2024 г.; заповеди за обявяване на конкурси за ръководни длъжности в ГДИН и Министерството на правосъдието; служебна бележка изх.№ 119/15.10.2024 г. на ДГ Слънце – [населено място]; дипломи на Д. Т.; удостоверение за юридическа правоспособност на Д. Т.; Правила за преназначаване на държавните служители в ГДИН, ГД "Охрана" и БЗЗЛ към министъра на правосъдието; справки за вакантни места и заемането им в ГДИН, ГДО и БЗЗЛ; административна преписка по преназначаването на Х. И.; административна преписка по преназначаване на Б. Ч.; административна преписка по преназначаване на С. Ц..

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Обжалваната заповед е връчена на жалбоподателя на 16.10.2024 г., а жалбата е депозирана в съда още същия ден с вх.№ 28445 по описа на АССГ. Наред с това Съдът съобрази разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК, която предвижда в случаите като настоящия, когато в административния акт не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца.

По допустимостта на оспорването с оглед издадената Заповед № ЧР-05-358/18.10.2024 г. на Министъра на правосъдието и отправеното от ответника възражение в Становище рег.№ 12325/25.10.2024 г. (л.84), Съдът намира следното: Разпоредбата на чл.124, ал.1 ЗДСл предвижда, че споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, както и относно налагането на дисциплинарна отговорност се разглеждат от съответния административен съд по реда на АПК. Реквизитите на акта за назначаване са определени в чл.11, ал.2 ЗДСл: 1. наименованието на акта; 2. наименованието на органа, който го е издал; 3. правното основание за назначаването; 4. трите имена на назначаваното лице; 5. наименованието на длъжността, на която лицето се назначава, и ранга, който му се определя; 6. длъжностното ниво, нивото на основната месечна заплата и размера на индивидуалната основна месечна заплата; 7. дата на издаване и подпис на лицето, издало акта. Длъжността, на която лицето се назначава, нивото на основната месечна заплата и размерът на индивидуалната основна месечна заплата са елементи на служебното правоотношение, чието изменение от страна на органа по назначаването обуславя приложимост на нормата на чл.124 ЗДСл като касаеща възникването и съдържанието на служебното правоотношение. С оспорената заповед се изменя както заеманата от жалбоподателя длъжност, така и размерът на индивидуалната работна заплата. С оглед съдържанието и правните си последици, рефлектиращи пряко върху правната сфера на жалбоподателя, заповедта притежава характеристиките на годеен за обжалване пред съд административен акт, който засяга съществени елементи от съдържанието на служебното правоотношение на оспорвания.

Оспорването на заповедта за преназначаване е процесуално допустимо, тъй като с нея пряко се засяга служебното правоотношение, по което страна е оспорващият и в този смисъл пряко се засягат негови права и интереси. От друга страна заповедта представлява и правопораждащ факт за възникване на задължения за оспорващия и в този смисъл също за него е налице правен интерес от оспорването ѝ. Обстоятелството дали актът е със съдържанието, което е поискано от

оспорващия или не удовлетворява неговото действително искане, е въпрос по съществуването на спора. Така е прието в Определение № 11864 от 24.09.2020 г. на ВАС по адм.дело № 9406/2020 г., на което Съдът се позовава.

Поради всичко изложено жалбата е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от материално и функционално компетентен административен орган – Министъра на правосъдието. Съгласно чл.10, ал.2, т.5 ЗИНЗС министърът е орган по назначаването по смисъла на ЗМВР и ЗДСл по отношение на държавните служители в ГД "Изпълнение на наказанията" и нейните териториални структури. В този смисъл актът произхожда от надлежен орган в рамките на предоставените му правомощия.

Заповедта е постановена в предвидената от закона форма, съдържа изложение на фактическите обстоятелства, възприети от органа, както и посочване на приложените правни норми, на които се основава преназначаването на жалбоподателя. Формалните изисквания на чл.59, ал.2 АПК са спазени – индивидуализиран е адресатът, посочено е правното основание, изложени са мотиви и е разпоредена правната последица.

При издаване на процесната заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са довели до ограничаване правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, то органът по назначаването би постановил акт в друг смисъл.

Спорът е материалноправен – относно наличието на предпоставките за приложението на чл.232, изр.2, предл.1 ЗМВР.

Съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. При извършване на преценката за материалната законосъобразност на оспорената заповед, съдът съобрази всички относими обстоятелства, установени от събраните по делото доказателства, включително данните, съдържащи се в административната преписка и приетите в хода на съдебното производство писмени доказателства, като приема следното:

Съгласно чл.232 ЗМВР при отмяна на заповед за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР се възстановяват на предишната длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение се явят в съответната структура. Когато предишната длъжност не е вакантна или е съкратена, държавните служители в МВР се възстановяват на друга длъжност в рамките на съответния вид, съгласно чл.143, ал.1 - висши ръководни, ръководни, изпълнителски или младши изпълнителски.

Законодателят е определил този 14-дневен срок като преклузивен, като неспазването му води до прекратяване на служебното правоотношение, освен когато закъснението се дължи на уважителни причини по чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР.

В рамките на 14-дневния срок от влизане в сила на решението на ВАС, с което е отменена заповедта за уволнение, жалбоподателят е заявил готовност да бъде възстановен на същата длъжност чрез подаденото от него заявление, което представлява както формално, така и фактическо явяване по смисъла на закона. Това заявление представлява ясно, категорично и недвусмислено волеизявление за заемане на длъжността, поради което от този момент за органа по назначаването възниква задължението да предприеме необходимите действия за реалното възстановяване на служителя.

Представените болнични листове представляват уважителна причина, която обективно е възпрепятствала жалбоподателя да изпълнява служебните си задължения, поради което до 03.10.2025 г. включително не може да се приеме, че лицето е просрочило преклузивния срок за заемане на длъжността, на която е възстановено.

Като основание за издаване на обжалваната заповед Министърът на правосъдието е посочил чл.232 ЗМВР във връзка с чл.10, ал.2, т.5 и чл.19, ал.2 ЗИНЗС във връзка с чл.164, ал.2 и ал.6 ЗМВР във връзка с чл.6, ал.5 и чл.9, ал.1 от Правилата за преназначаване на държавните служители в ГДИН, ГДО и БЗЗЛ към

Министъра на правосъдието.

Съдът намира, че указаните Правила не са приложими в хипотезата на възстановяване на служба по реда на чл.232, изр.второ ЗМВР. Правилата са издадени на основание чл.164, ал.6 ЗМВР и уреждат случаите на преназначаване по смисъла на чл.164, ал.1 от същия закон. Според тях държавният служител може да бъде преназначен по собствено искане на друга, не по-висока длъжност, или по предложение на съответния ръководител, с негово съгласие, на друга длъжност в рамките на съответния вид длъжност, но само при определени хипотези.

Тези предвидени в правилата хипотези обаче не съвпадат с фактическия състав по чл.232, изречение второ, където законът не предвижда съгласие, искане, избор или изразено желание на служителя. Когато предишната длъжност не е вакантна или е съкратена, държавният служител се възстановява на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл.143, ал.1 ЗМВР. В този случай актът, с който служителят се възстановява на конкретна длъжност, следва да бъде издаден от органа по назначаване и подлежи на съдебна проверка, за да се установи дали отговаря на законовите изисквания, посочени в чл.143, ал.1 във вр.с чл.232 ЗМВР. Правото по чл.232 ЗМВР произтича пряко от закона и от задължителната сила на постановения съдебен акт, с който е призната незаконността на прекратяването, поради което административният орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да реализира възстановяването при наличие на законовите предпоставки.

Издадената заповед за преназначаване се намира в противоречие с чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310 от 17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР. Нормативният текст предписва ръководител на структура на МВР, в щата на която е заеманата длъжност, да предприеме действия за предлагане на държавния служител на друга длъжност в случай на отменена заповед за прекратяване на служебно правоотношение, когато предишната заемана длъжност не е вакантна или е съкратена. Съгласно ал.8 от цитирания член преназначаването по ал.1, т.5 се извършва в 30-дневен срок от явяване на държавния служител да заеме длъжността, на която е възстановен.

Съдът намира, че моментът, към който следва да се преценяват наличните вакантни длъжности за възстановяване на държавния служител, е именно моментът на самото възстановяване, поради факта, че вакантните длъжности представляват динамична величина. Следва да се вземат предвид актуално наличните позиции, тяхната съвместимост с предишната длъжност и вида на длъжността по смисъла на закона. Това е необходимо, за да се осигури реална възможност за упражняване на правото на възстановяване, гарантирано от нормативната уредба. В конкретния случай органът по назначаване не е изпълнил задължението си да уреди последствията от незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение нито към датата на явяване на жалбоподателя – 18.06.2024 г., когато е подадено заявлението за възстановяване, нито към датата на преназначаването – 01.10.2024 г., нито към датата на прекратяване на правоотношението – 18.10.2024 г.

По делото се установява, че към момента на упражняване на правото по чл.232 ЗМВР от страна на жалбоподателя е съществувала реална възможност за възстановяването му на заеманата преди това длъжност "Началник на затвора [населено място] I-ва категория", тъй като същата е била свободна. Този извод се налага от обстоятелството, че със Заповед № ЧР-05-316/30.08.2024 г. на Министъра на правосъдието на тази длъжност е било извършено временно преназначаване за срок от една година, което по своята правна същност представлява временно заемане на вакантна длъжност до окончателното ѝ заемане по съответния ред. Самото временно преназначаване обективира наличието на вакантност, доколкото при липса на свободна длъжност такъв вид кадрово действие би било правно невъзможно.

Наличието на вакантност се потвърждава и от последващото обявяване на конкурс със Заповед № ЧР-05-384/12.11.2024 г. на министъра на правосъдието за преминаване в ръководна длъжност "Началник на затвора [населено място] I-ва категория". Обявяването на конкурс за заемане на длъжността представлява изрично признание от страна на административния орган, че длъжността е свободна и подлежи на заемане, което изключва възможността да се приеме, че същата не е била налична като възможност за възстановяване по смисъла на чл.232 ЗМВР.

Съществено значение за правната преценка има и обстоятелството, че както временното заемане на длъжността, така и откриването на конкурсната процедура са извършени след като жалбоподателят е упражнил правото си на възстановяване чрез подаване на съответното заявление. При това положение

административният орган е бил длъжен с приоритет да разгледа възможността за възстановяване на служителя на същата длъжност, вместо да предприема действия по заемането ѝ чрез други кадрови механизми. Предприемането на такива действия при наличие на висящо право на възстановяване е несъвместимо с целта на закона, тъй като води до фактическо осуетяване на възстановяването.

Наред с това от доказателствата по делото се установява, че в релевантния период са съществували множество други вакантни ръководни длъжности в структурата на ГДИН и подчинените ѝ звена, включително длъжностите "Комисар – Началник областно звено охрана-П.", "Главен инспектор – Началник областно звено охрана-С.", "Главен инспектор – Началник сектор РСИН-В.", "Главен инспектор – Началник сектор РСИН-Л.", "Началник на сектор АИОВО при ГДИН", "Главен инспектор – Началник сектор 30 Строител при затвора Б.", "Началник сектор СДВР-Б.", "Началник сектор при РСИН-В.", "Началник сектор СДВР-В.", "Началник сектор НОД-Л.", "Началник сектор – II категория-С. 3.", "Началник сектор НОД-С.", "Началник сектор при РСИН-П.", както и вакантна ръководна щатна бройка в БЗЗЛ към Министерството на правосъдието. Установява се също така, че в рамките на същия период е била разкрита и нова ръководна длъжност "Старши комисар – заместник главен директор на ГД "Изпълнение на наказанията", което обективно сочи на наличие на кадрови и организационен ресурс за назначаване на служители на висши ръководни позиции.

При наличието на тези вакантни длъжности административният орган е бил длъжен да извърши конкретна и задълбочена преценка относно възможността жалбоподателят да бъде назначен на някоя от тях, съобразно неговото образование, професионална квалификация, придобит служебен опит и заеман преди това ръководен ранг. Такава преценка не се установява да е извършена по начин, който да отговаря на изискванията на закона, нито в оспорения акт са изложени конкретни мотиви, които да обосновават извод за липса на подходяща вакантна длъжност.

В този смисъл Съдът съобразява и трайно установената практика на ВАС, съгласно която задължението за възстановяване включва и задължение за реално и ефективно изследване на всички съществуващи възможности за назначаване на служителя, като преценката за наличието или липсата на подходяща длъжност следва да бъде конкретна, пълна и мотивирана, а не формална.

Като не е възстановил жалбоподателя на заеманата преди това длъжност, въпреки че същата е била вакантна, и като не е извършил необходимата преценка относно възможността за назначаването му на друга подходяща вакантна длъжност, въпреки наличието на множество такива, административният орган е постановил оспорената заповед в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Липсата на надлежна преценка и мотивирано произнасяне относно съществуващите вакантни длъжности представлява съществено нарушение, което води до незаконосъобразност на оспорения акт, тъй като пречатства реализирането на признатото от закона право на възстановяване и обезсмисля защитната функция на съдебния контрол върху прекратяването на служебните правоотношения.

По делото е установено, че заеманата от жалбоподателя длъжност преди уволнението, което е признато за незаконно със съдебно решение, е била ръководна в структурата на ГД "Изпълнение на наказанията", а именно длъжността "Началник на затвора [населено място] I-ва категория". С оглед на това и предвид изрично признатото със съдебния акт право на възстановяване, административният орган е бил длъжен да осигури възстановяване на същата длъжност или, при доказана обективна невъзможност за това, на друга длъжност, която е равностойна както по степен в йерархията, така и по характер на възложените функции, обем на отговорностите и място в организационната структура.

Вместо това, с оспорената заповед жалбоподателят е бил преназначен на длъжност, която безспорно е с по-ниска степен в служебната йерархия, не съответства на нивото на предходната му управленска позиция и не включва същия обем ръководни правомощия и отговорности. Това обстоятелство по същество представлява отклонение от законовото изискване за възстановяване на предишната или равностойна длъжност, тъй като равностойността не следва да се преценява формално, а въз основа на реалното място на длъжността в системата, нейния ръководен характер, степента на отговорност и възможностите за упражняване на управленски функции.

Наред с това, установява се, че длъжността, на която жалбоподателят е бил преназначен, се намира и в населено място, което е значително отдалечено от неговото обичайно местопребиваване и от мястото, където той е осъществявал служебната си дейност преди незаконното уволнение. Това обстоятелство не е

без правно значение, доколкото правото на възстановяване по чл.232 ЗМВР не се изчерпва с формалното издаване на административен акт за назначаване, а предполага осигуряване на реална, а не привидна възможност служителят да продължи служебното си правоотношение при условия, които не го поставят в съществено по-неблагоприятно положение в сравнение с това, което е съществувало преди незаконното му прекратяване.

Съдът намира, че възстановяване на по-ниска по степен длъжност, която не съответства на предходния служебен ранг и управленско ниво на служителя, съчетано с определяне на място на изпълнение, което е значително отдалечено от обичайното му местопребиваване, по същество води до ограничаване и обезсмисляне на признатото право на възстановяване. Подобно действие не води до реално възстановяване на предходното правно положение на служителя, а представлява създаване на ново, различно и по-неблагоприятно служебно правоотношение.

Този извод се подкрепя и от обстоятелството, установено по делото, че към релевантния момент са съществували вакантни ръководни длъжности, включително такива, съответстващи по степен и характер на заеманата преди това длъжност, които не са били предложени на жалбоподателя, въпреки че същият е притежавал необходимата професионална квалификация, образование, дългогодишен опит и доказани управленски качества. При това положение изборът на административния орган да преназначи жалбоподателя на по-ниска длъжност, вместо да го възстанови на равностойна ръководна позиция, не се основава на обективна невъзможност, а представлява упражняване на предоставените правомощия в отклонение от тяхната цел.

Съдът счита, че подобен подход представлява нарушение на принципите на законосъобразност, добросъвестност и защита на правата на държавния служител, закрепени в чл.4 и чл.6 АПК. В този смисъл цитираната Наредба за преназначаване на държавните служители в МВР, в текста на чл.2 предвижда, че професионалното развитие на държавните служители в МВР се основава на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, определени в ЗМВР. Същите са прогласени в разпоредбата на чл.3, ал.1 от закона, и след тях са: спазване на Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна (л.1); публичност и отчетност (л.3); обективност и безпристрастност (т.5); защита на служителите при и по повод изпълнението на служебните им задължения (т.7). Очевидно същите са погасени с издаване на обжалваната заповед за преназначаване.

Законът изисква при отмяна на заповед за прекратяване на служебното правоотношение държавният служител да бъде поставен, доколкото е възможно, в положението, в което би се намирал, ако незаконното прекратяване не беше извършено. Това включва не само формалното възстановяване на служебното правоотношение, но и възстановяване на съответния служебен статус, ранг, функции и възможности за упражняване на правомощията, присъщи на заеманата преди това длъжност.

В конкретния случай административният орган е ограничил правото на жалбоподателя на реално възстановяване, като е пренебрегнал наличието на вакантни равностойни ръководни длъжности и го е преназначил на позиция с по-ниска степен и различен служебен статус, намираща се и на значително отдалечено място. Това действие противоречи на целта на нормативната уредба, която е насочена към пълно и ефективно възстановяване на нарушеното служебно правоотношение, а не към формалното му възобновяване при условия, които поставят служителя в по-неблагоприятно положение.

По този начин оспорената заповед не изпълнява възстановителната функция, предвидена в закона, а напротив – води до фактическо заобикаляне на задължението за възстановяване на жалбоподателя на равностойна ръководна длъжност, поради което се явява постановена в противоречие с материалния закон и в несъответствие с неговата цел.

По изложените съображения Съдът приема, че оспорената заповед е издадена в нарушение на разпоредбата на чл.232 ЗМВР, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с неговата цел, поради което същата следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора в тежест на ответника следва да се възложат претендираните от жалбоподателя разноски, представляващи внесена държавна такса в размер на 10 лв. и хонорар за един адвокат в размер на 1 700 лв. съгласно представен списък на разноските. Ответникът отправи възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира същото за неоснователно. Това е така поради фактическата и правна сложност на делото и разглеждането му в

няколко заседания. Процесуалният представител на жалбоподателя прояви изключителна процесуална активност, поради което Съдът намира, че заплатеният размер на адвокатското възнаграждение, макар и над минимума, е основателно заплатен.

Така мотивиран, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЧР-05-343/01.10.2024 г. на Министъра на правосъдието, с която Д. А. Т., ЕГН: [ЕГН], е преназначен на длъжност "Началник на сектор III-та категория" в Затворническо общежитие "В." III-та категория към Затвора-гр.П. II-ра категория, със специфично наименование на длъжността "главен инспектор", считано от датата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на Д. А. Т., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 874,30 евро /осемстотин седемдесет и четири евро и 30 евроцента/, равняващи се на 1 710 лв. /хиляда седемстотин и десет лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: